75ste Jaargang — № 42 Zaterdag 19 October 1929

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
Prijs per regel ..... fr. 1.00
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws ..... fr. 2.00
Voorrissen en doodsberichten ..... fr. 3.00
Kleine Aankondigingen :
van 1 tot 4 regels ..... fr. 2.50
Elke regel meer ..... fr. 0.50
Voor meer dan één inlassching, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

BUREEL EN REDACTIE
TONGEREN
Postcheks rekening n. 84855.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 12.50 per jaar.
Vooraf betaalbaar.
30 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Welwillendheid.

Reeds hebben we enkele regels gewijd om bij de kinderen gehoorzaamheid en orde te doen aanwenden door hen die door God voorbeschikt zijn om deze deugden in 't hart der kleinen te doen ontwikkelen.

Vandaag wil ik even spreken over een andere goede hoedanigheid, noodig aan elken mensch, namelijk de welwillendheid.

« Wanneer God het hart en de ingewanden van den mensch vormde, zegt de groote Bossuet verrijkte Hij ze eerst met de goedheid ».

De goedheid, inderdaad, is de deugd die den mensch het meest doet verschillen met de dieren.

Dit kan erkentelijk zijn, die alleen kan goed zijn, heeft men dikwijls gezegd. Uit dien oorspronkelijken grond van goedheid worden al de neigingen tot welwillendheid geboren, grond waarop de opvoeding moet werken om ze gelijkelijk tot hun eenstemmige volmaaktheid te brengen.

Het eerste ontwaken van 't gevoel van sympathie wordt ons gewoonlijk door den glimlach. Van 't oogenblik dat het kind glimlacht, mag zijn zedelijke opvoeding beginnen. Evenals het lachen is de glimlach het uitwendig teeken van die kostbare gave : de goedheid.

't Kind gevoelt die reeds in zich en voorziet ze bij anderen. Het weet dat de glimlach die den zijnen beantwoordt de vriendschap aanduidt en het vertrouwen wordt geschapen. De welwillendheid is geboren ; 't is de kostbare kiem der liefde, der gezelligheid en van een gansche schaar deugden.

Het komt er nu op aan die te ontwikkelen. Geeft men zich daarnaan over bij het kind, dan werkt men aan zijn zedelijke opvoeding. En dat is niet moeilijk, maar omringd het kind met kalmte en blijmoedigheid. Breng het met zoo weinig personen mogelijk in aanraking, eerder met zaken die stille voorwerpen zijn en de zoete gerustheid van den zich vormenden geest niet storen.

Het kind zal rond zich niets dan blijde gezichten zien, nooit ruwe gebaren : verwijder er van alle scherpe en ruwe geluiden, spreek er steeds zacht en stil tegen, speel er weinig mee en vermijd vooral die ruwe schokken. Wees karig met uw liefkozingen, die verwekken overgevoeligheid en zenuwachtigheid als ze met te veel drift en overvloed toegediend worden.

Laat het kleintje zooveel mogelijk met rust in 't wiegske.

Te veel liefkozingen aan kleintjes is ongezond voor die teere schepseltjes, hebben 'n slechten invloed op zijn lateren leeftijd want dan worden ze hem veel, veel minder gegeven en 't kind vindt het onrechtvaardig. Bij 't kind dat wat ouder geworden is, wezen de liefkozingen de belooning voor 'n goede daad.

Onze toegewijding en genegenheid is 't beste middel om invloed op 't kind uit te oefenen. Het hart van den kleinen ontwaakt voor den geest ; het herkent de personen die hem liefhebben, met wonderbaren takt. Hij gaat tot hen, al waren ze oud. Jeelijk, misnaakt en hij verwijdert zich van koude en strenge gelaatstrekken.

Vergeten we nooit dat ons voorbeeld 'n grooten invloed heeft op onze kinderen. Zijn we steeds zacht en vriendelijk jegens hen, dan ook zullen wo niet veel moeite hebben om zulks van hem te verkrijgen. Het uitschieten en kwaadmaken zal hem aan 't schreien zetten, maar 't is een gauw vergeten en oefent op den duur weinig invloed.

Daarbij, 't zal niet lang duren of 't kind aapt onze gramschap na en dan hebben we nog den last die gebreken uit te roeien. Beter is 't op te bouwen en te leiden dan af te breken.

't Ouderlijk huis « een pensioen »

't Gaat er meer en meer op gelijken !

't Ouderlijk huis, welleer het gelleftdkoosde nestje, waar zelfs de volwassen en reeds uitgevlogen vogels dat twintig jaren en soms langer het dierbaarst plekje was, waar de kinderen om vader en moeder drongen, dat hun heilig en boven alles lief was.

En thans ?

Inderdaad voor menig kind, zelfs van 14 tot 18 jaar, is het ouderlijk huis weinig meer dan een kosthuis, een pensioen, waar men in en uitloopt en terugkeert alleen als eten en slapen daartoe dwingen.

Een pensioen dan zonder betaling !

Wat een pensioen ?

Een soort hotel, waar men korteren of langeren tijd « kamers » betrekt, tegen betaling « kost en inwoon » geniet, in- en uitgaat naar believen.

Zoo beschouwen vele kinderen vandaag het ouderlijk huis ongeveer met dit verschil dat ze er gratis eten en slapen mogen. Ze trekken er in en uit, zijn naar willekeur afwezig en doen wat ze verkiezen.

Treurig verschijnsel en droevig kenmerk der moderne levensbeschouwing.

Het ouderhuis de leerschool van huiselijke zoowel als maatschappelijke deugden van innige liefde en saamhoorigheid, wat is er in een menschenleven moeder en verhevener dan 'n ouderhuis.

Laat ons zien naar de oorzaken.

Is er dan verschil tusschen de van langsche kinderen en de vroegere ?

Ja, dat staat vast.

De tegenwoordige kinderen zijn veel meer uithuizig, zoeken veel meer hun genoegen buiten het ouderhuis. Toch ligt de schuld niet heelemaal bij de knapen en meisjes zelf.

Vooreerst is het leven veranderd.

Veel en veel meer dan in de dagen, toen de ouderen nochtans den kinderkind ruogen is er gelegenheid om uit te gaan. Er zijn thans cluks van alle s ort en aard zangclubs, dansclubs, toneelclubs, die elk op hare beurt avondles geven. Er zijn schoolclubs, wandelclubs, padvindersclubs en schietclubs, kampclubs en als het wat lukken wil, komt het ook nog tot vliegclubs.

Er is zoo ontzaglijk veel dat de jeugd uit huis trekt, dat haar het zijn, buiten het ouderhuis veel heerlijker doet schijnen dan er in.

Zoo gaan ze het beschouwen als een pensioen. Ge eet en drinkt er lekker. Ge slaapt er verlokkelijk na al uwe ontspanning. Ge krijgt er uw nieuwe kleeren, kleurige sportpakjes, allerlei geschenken, ge wordt er vertroeteld en verwend.

Inderdaad 't blijkt zoo, of de gelegenheden de kinderen tot die opvatting brengen.

Maar... het geval heeft toch nog eene andere zijde en als ge er wat dieper op rijkt, komt ge tot de overtuiging : dat ook de ouders wel een beetje schuld hebben aan het droevig verschijnsel.

De oorlog der toekomst zou al te gruwelijk zijn.

Er zijn menschen die een nieuwen Europeeschen oorlog onvermijdelijk achten, op z'n laatst binnen 20 à 40 jaar.

Dit is niet het oordeel van Prof. Dr. Nenst, voorzitter van het Natuurkundig Instituut der Hoogeschool te Berlijn, die te Kopenhagen deel genomen heeft aan een congres van ingenieurs.

Door de « Ekstrabladet » geïnterviewd, heeft Dr. Nernst uiterst belangrijke verklaringen afgelegd die we hier aldus kunnen samenvatten.

Voor wat den oorlog betreft, heeft de wetenschap thans één enkele taak te vervullen dan toekomstigen oorlog beletten.

Deze zou inderdaad zoo ontzettend wezen, de nieuwe vernielingsmethodes zijn zoo afschuwelijk dat men zich niet een land indenken kan dat een ander zoo aanvallen. Wel is waar leed de edele gedachte van Nobel « den oorlog onmogelijk maken » schipbreuk door het uitbreken van den wereldoorlog, edoch, de chemische oorlog, is er toe bestemd, den oorlog uit het leven der beschaafde volken te doen verdwijnen.

Nemen wij een Staat als Denemarken : dat kleine land zien we in den loop der laatste jaren, zulke verdedigingsmiddelen aanschaffen, dat geen groote Staat het aanvallen zou zonder zijn eigen bestaan in gevaar te brengen.

Ter staving zijner gezegden wijst Dr. Nernst op den uitslag der Britsche luchtmanoeuvers van 13 Augustus 1928. Deze manoeuvers hebben de bepaalde ontoereikendheid bewezen van het verdedigingsstelsel der Engelsche hoofdstad.

Desbetreffend werden kenmerkende bijzonderheden gemaakt door een artikel van M. Chas in het tijdschrift « The New Republic ». De 75 « vijandelijke » vliegtuigen die boven Londen geconcentreerd waren, een half uur na de kust overvlogen te hebben, gelukten er (in theorie) in, 22 ton, hetzij 22.000 kilo bommen te werpen.

Noch de kustbatterijen noch de luchtweerkanonnen, noch de verdedigingsvliegtuigen gelukten er in, dezen luchtaanval te beletten. Veronderstel nu dat men werkelijk bommen had geworpen, dan hadden 22 ton diphenylo-chloorarsenicum voldoende geweest om de helft der Londensche bevolking te doodon !

Voor wat betreft de verdediging tegen de gas aanvallen, die bestaat niet voor de heele bevolking van een land. Er zijn overigens maskers twee soorten stikgas waartegen de gasmaskers niet bestand zijn.

Herinneren wij aan de jongste verklaringen van den Engelschen bacteriooog, Prof. Leonard Hill over een anderen ontdekte bacil : een gram van de moordende werking dier bacil zou voldoende zijn om duizenden menschenlevens te vernielen. Wat kan men doen tegen vliegtuigen welke deze moordende bacillen over steden en dorpen zouden uitwerpen ?

Verder hebben we niet te gaan. Dit laatste is al sprekend genoeg.

Onbewaakte Overwegen

Om geld te sparen, is het toezicht op eenige overwegen opgeheven, en werden ze onbewaakt gelaten.

Het gevolg ?

Een heele hoop ongelukken.

't Is ook eigenlijk waar : we leven in een tijd van vrijheid. Waarom al die hekken en afsluitboomen ? Mag ik niet vrij den weg kiezen dien ik wil ? En waarom al die verkeersregelen ? Een mensch kan niet meer over straat gaan zooals hij wil. En waarom al die politie ? Let ge me goed op wat ge doet of zeit, daar vliegt ge den bak in. En waarom al die gevangenissen en tuchthuizen ? Is de mensch niet goed genoeg om te weten, wat hij moet doen of laten ?

In theorie is dat alemaal mooi en wel. De mensch is vrij ; de mensch is goed genoeg, om te weten wat hem te doen staat.

Maar in de praktijk ?

Gaat er als met de afschaffing op stroomoverwegen. Is er geen orde of regel, geen gebod en verbod, dan is het leven en de maatschappij onmogelijk. Ge moet ermeers de menschen nemen gelijk ze zijn.

Gaat zij daarmee accoord, Lezer ?

Wel dan zijt ge het ook eens, met het reglement der Kerk, dat aan de belooyige zegt : dit en dat boek mooyt ge niet lezen ; dit en dat plezier mooyt ge niet zoeken ; deze en die mooyt ge niet volgen ; deze en die vriendschap is gevaarlijk, enz...

't Is hetzelfde principe. De Kerk wil aan u zelven een dienst bewijzen, gelijk den Staat u een dienst bewijst met zijn verkeersregelen en afsluitboomen. We zien dan ook niet verstoord op de Kerk of haar priesters : 't is immers voor uw welzijn.

Mag uw werkvolk alles naar zijn zin regelen ? — Wel neen !

Toezicht en tucht zijn noodig voor het lichamelijk leven, maar ook voor behoud van het zedelijk leven.

Nieuws uit China.

Hoe E. P. Tiburtius vermoord werd.

In een brief die Zondag op de pressaar der Franciscaansche Missies toekwam, verhaalt E. Pater Leo Lippe's hoe dat Pater Tiburtius, Minderbroeder-zendeling in China, vermoord werd. Zijn er het ontzettende ontroerende verhaal.

« Ik ben geregisteerd met het lijk van Pater Tiburtius uit Jong-chang-keng naar Ichang gekomen. Op Zondag, 25 Augustus, reed het vallen van den avond, kwamen drie kerels naar de residentie, vingen recht naar de keuken waar zij thee dronken, smeerden en vroegen (zonder veel nadruk) om medecijnen. De knecht deed hen opmerken dat het avond was en 's Zondags de Pater gewoonlijk geen medecijnen gaf. Dat namen zij goed aan ; nog wat gaaten, dan stonden zij op en vingen recht naar de kamer van den Pater, om zoo te loweeren, den Pater te bedanken en te vragen wanneer zij best om medecijnen kwamen.

De kerels ontmoetten den Pater bij de deur... Opeens snappen twee paar armen de handen van den Pater vast en de derde kan diot springt naar de keuken om niet den gevolver den kok en den knecht in bedwang te houden. Zij eischen geld en geweren ; en daar de Pater zegt geen geld te hebben, beginnen zij te razen en den Pater te slaan.

De Pater wijst dan een kist aan waar 30 dollars ingeborgen liggen. Woedend zoo weinig geld te vinden schiet een den Pater in de borst, onder het hart... Dan stelen ze voort, revolver, photografietoestel en eenige ander kleine zaken... De Pater bloedt, wordt links en rechts gesleurd, want heel de kamer door, overal vond ik groote bloedplassen. De Pater zakt op de knieen bidt den goeden God voor zich en voor de christenen.

Die bijzonderheden weten we van den knecht en den kok, die gedwongen werden met het licht overal rond te gaan door het huis. Dan komen een paar kinderen aangeloopen en als zij den Pater vol bloed zien, vluchten ze weg. Daarop roepen de candieten om zich uit de voeten te maken, want er zou volk komen... zij naderen der armen Pater, lossen nog twee schoten, één in het voorhoofd, één in den buik... 't Was de dood.

We vonden Pater Tiburtius liggen rood in zijn bloed... Dat hij ruste in vrede ! »

Nieuws van Tongeren.

In den christelijke leering.

De Proester. — God heeft de wereld in 6 dagen gemaghapen ; wat heeft hij den 7 dag gedaan ?

De leerling. — Mijn vader zegt dat hij den « EXPORTVIEGENIS » van den Hotel Terminus, uitgevonden heeft.

BUITENLAND

AMERIKA.

« Ik ben niet dood jongens ! » — AFGRIJSELIJK TAFEREEL TIJDENS EEN TRAFUITVOERING. — Een ter dood veroordeelde moordenaar wordt behandeld met een elektrische kracht van 2.000 volt. Nauwelijks wordt in de staatsgevangenis te Eddyville, spraak kalmtics : « Ik ben niet dood, jongens, toen de gevangenen en de doktoren nadorlijk traden om zijn lijk te schouwen. De man werd onmiddelijk weerom vastgegrond en twee nieuwe charges werden door zijn lijf gezonden, om zeker te zijn dat hij dezen keer dood was. Die personen in wien de elektriciteit eerst geen uitwerksel scheen te hebben was Carl Hord, 21 jaar oud, van Louisville, Ky, die toreht stond om John Ditchler, 28 jarigen wisselaar van Rogers Landing, Ind, vermoord te hebben.

11 millioen rijk en van honger gestorven. — Te New-York heeft men eene oude vrouw in haar woonst dood gevonden. De politieambtenaren stellen vast dat zij van honger gestorven was. En in eene kist vond men eene fortuin op 400.000 dollars = 11 millioen frank !

Eene Pierenkapperkerij. — In Amerika bestaat er een pechthof-kweekerij welkdit nooit van dien aard in heel de wereld. Het is eene kweekerij van pieren voor de hengelsmens, en het schijnt dat de helft der visschers van Amerika zich in deze boere naar lokaas bevoorraden. De eigenaar, M. Bilbosky, verklaart dat hij in de eerste helft van deze jaar 200.000 pieren heeft geleverd.

Op dit oogenblik telt de kweekerij van Bilbosky een miljoen pieren. Het schijnt dat een pier twee jaar oud moet zijn om nuttig als lokaas te kunnen dienen. In de kweekerij krijgen zij alleen maismeel als voedsel. Een pier kan wel twintig jaar oud worden. Bij nat weder zit de pier op eenige centimeters in den grond, doch bij droog weder boort hij wel acht meters diep, om er vochtigheid te zoeken. De verzending van pieren geschiedt in tinnen doozen met mos, en in die doozen kunnen zij wel zes weken blijven leven.

FRANKRIJK.

Eene kat verwekt een Auto-ongeluk. — M. Vital, autovoerder van M. Sarda, eigenaar te Parijs, keerde zondag per auto met zijne vrouw van Feerville terug. Zij hadden eene vetzie kat, met een touw vastgemaakt, medegenomen. Op de baan van Lisieux sprong de kat plots naar het gelaat van den voerder : deze verschrikt, en liet het stuur los. De auto botste tegen een elektriciteitspaal, en Mad Vital werd door den schok in eene gracht geslingerd en erg gekwetst. De voerder zelf werd erg gekneusd en het kinnebak gebroken.

Moordenaar werpt zich onder den trein. — De jeugdige Italiaan Di Guisti Diego, 19 jaar, handwerker op de pannenfabriek van Mont Notre Dame, had Zaterdag in een twist met zijn schoonbroeder, Giuseppe Bonucci, 30 jaar oud, dezen laatste gedood er zijn zuster erg gekwetst met een geweerschot. De moordenaar sloeg op de vlucht, maar werd door de gendarmen nagezet. In een kloppaeht in de bosschen, was hij en bi punt in handen der politie te vallen. Geen uitweg meer wetende, liep hij onder een snelltrein en werd in stukken gereden. Eenige ooggetuigen die naar de kinema van Mont Notre Dame gingen, vonden het ijselijk vermiukte lijk. Het slachtoffer van den moordenaar is een geachte werkman en vader van drie kinderen. Zijne vrouw verkeert in zeer ontrustwekkenden toestand.

De goederlinge avonturier. — DE VALSCHE LEMAN IS HERKEND. — Over eenige dagen had de politie van Alès een kerel aangehouden, die zich Leman noemde en bewerde de neef te zijn van generaal Leman en in betrekking te zijn met koning Albert. Men is er in geslaagd den bedrieger te vreezelvegen. Hij is afkomstig van Wasomboing en heet met zijn waren naam Jules Eugène Beaupied. In 1925 werd hij door het gerecht van Toulon tot een jaar gevang veroordeeld tengevolge van verduistering ten nadeele van een geneesheer van de stad.

Beaupied had zich bij het Vreemdelingenleger ingelijfd onder den naam van E. Leman : den 27 Mei 1926 werd hij aangenomen in het leger, doch den 18 Juni werd hij reeds doorgestuurd. Een weinig later liet hij zich te Marseille aanwerven als landwerker. Beaupied werd ook opgezocht door het parket van de Seine voor verschillende diefstallen en aftreggelarij.

RUSLAND.

Czar Nikolaas II nog in leven ? — Een dagblad van Kopenhagen kondigt een opheffmakend nieuws af, volgens hetwelk czar Nikolaas II het bloedbad van Ekaterenburg in hetwelk gansch de keizerlijke familie en het leven gebracht werd, afgemeden wordt aangenomen, heeft dit nieuws groote opschudding verwekt, te meer dat het zou bekend vermaakt zijn door de keizerin Johnson, gewezen privaat-secretaris van den czar. Volgens dien Johnson zou de keizerlijke familie door trouwe soldaten te veiligheid gebracht zijn. Het ovvig overleden lid der familie zou de tsarevitch of Kroonprins zijn, die in 1922 aan eene ziekte zou echter dat er veel geheime garnizoen waren die alleen door de officieren waren gekend en langs welke de manschappen verdwenen waren.

Voorwaar dit was geen tijding om menschen in hunne positie gerust te stellen.

V.

De laatste der plantagie-mannen.

De dag na de verdwijning der drie mannen van het geheele, kwam Nana zijn gewoon wekelijksch bezoek brengen om « de afgoden te huldigen » en Leonard, die reeds goed de taal der volkssprak, maakte er gebruik van om rechtstreeks aan te pakken over de verdwijning hunner kameraden.

De hoogofficieur zegde met een bitteren spotlach dat hij hoogenaamd van niets wist. Ongetwijfeld zegde hij, zullen de afgoden hetzo het lot hunner dienstboden kennen dan ik...

Daarna verzocht hij Aca, aan te dringen bij Jal, opdat het hem geheven zou de zon te doen schijnen en het koorn te laten ontspringen, daar het volk beginnen te morren en hongersnood te vreezen.

Natuurlijk ken Juanna daar niet veel op antwoorden, doch de plantagiemannen kregen een ander slaapvertrek en voor eenige dagen sliepen zij de overlevenden in veiligheid. Kort daarop verdwenen er echter twee op dezelfde geheimzinnige manier en een der overblijvenden zwoer dat hij, wakker geworden door eenig gerucht, den vloer open en zijne makkers door groote mannen in de opening zag steuren, waarop de vloer zich weer toesloot. Leonard onderzocht den vloer, doch vond hoegenaamd geen reet. En toch, als die man niet had gedroomd, hoe dan het geheim ontsluieren ?

(Wordt voortgezet).

MENGELWERK van « DE POSTRIJDER ».

— 34 —

HET VOLK VAN DEN MIST

DOOR

H. RIDERHAGARD.

— Ik geloof, zegde Olfan tot Juanna, op Leonard, Mordaunt en de plantagie mannen wijzende, dat die goed zouden doen van te vertrekken. Aan u zal geen leed geschieden maar als zij in hunne handen vallen, komen ze er niet levend uit.

— Laat ons dan gelijk gaan, zegde Juanna, wien den moed begon te ontzinken en de daad bij het woord voegende zette zij zich op weg, gevolgd door hare gezellen.

Het gepeupel, aangeleid door twee van Nam's handlangers, gelukten erin de troepenhaag te breken, doch op dit oogenblik hadden zij het paleis bereikt en waren zij in veiligheid. Doch in de verte hoorden zij het gebrul van woede veranderen in een eindeloos triomfgejuich.

— Wat mag er gebeurd zijn ? vroeg Juanna zich verbleekend af.

— Er is, zegde Olfan, die ontsteld kwam binnengeloopen, dat het volk de offeranden van weleer terug heeft ingesteld, dat twee uwer zwarte bednenden tusschen de menigte zijn verdrongen geblevven en dat ze nu, te samen met de andere slachtoffers, worden opgedragen aan den afgod.

Leonard liep naar buiten om de manschappen van Peter te tellen ; inderdaad twee werden er vermist en de overigen blikten meer dood dan levend in vertwijfeling voor zich heen.

Olfan van zijnen kant ging de wachten nasien, want hij kon niet meer instaan voor zijne soldaten.

Toen Leonard terugkeerde om het nieuws te bevestigen, dat twee hunner bedienden verdwenen waren, verborg Juanna zich het bedroefd gelaat in beide handen.

— Arme schepsels, riep zij wanhopig uit : ach, Leonard, waarom brachten wij hen hier ? En geen middel om aan die druivels te ontsnappen.

— Ik hoop wel van ja ; kom, Juanna, geef den moed niet op, dat zal zoo erg niet blijven duren.

Den ganschen avond en den heelen nacht verwachtten zij er zich ieder oogenblik aan, te worden overweldigd en als slachtoffers te worden meegevoerd, doch de aanval bleef achterwege. Den volgenden morgend vernamen zij van Alfan dat het volk was uiteengegaan, nadat eene gansche reeks offers den afgoden was opgedragen en dat de rust hersteld was in de stad.

Nu begon de ergste der beproevingen en ze duurde vijf gansche weken. Zooals reeds gezegd werd, was in den winter de woude steeds vinnig op deze hoogvlakte, omsloten met sneeuw bekroonde bergen. Doch op een bepaald tijdstip des jaars, gewoonlijk rond den datum wanneer het feest van den afgod Jal werd gevierd, keerde eenigzins het lenteweer terug en dan werd daarvan gebruik gemaakt, als de mist optrok en de vorst afnam, om tot het zaaien over te gaan.

Volgden enige weken warmer weer op den zaaitijd, vielen de weldoende zonnestralen op de vlakte neer, dan verheugde het volk zich op de beste vooruitzichten van den oogst. Bleef de lente een paar weken achter, dan was een kleine oogst zeker, maar als het ongeluk wilde, dat men nog een maand op het goede weer moest wachten, dan mocht men gerust hongersnood voor den volgenden winter voorspellen.

Deze bijzonderheden waren van het grootste gewicht voor de toekomst onzer gelukzoekers. Het feest van Jal had bij het volk de beteekenis van een offer ter bekoming van een goeden oogst ; Juanna had de menschelijke slachting verboden en met eene bijgeloovige nieuwsgierigheid wachtte nu het Volk van den Mist op de uitslagen der nieuwe regeling. Viel het seizoen mee, dan was alles goed, maar viel 't nu tegen, dan zouden Nam en zijn handlangers al 't nalaten al de schuld te werpen op de nieuwe wet ; en dan...

Het ongeluk wilde dat men van menschengeheugen zulk een slecht lenteweer niet in 't land had gezien ; het land bleef in den mist gehuld, de koude nam niet af, de wind bodde in 't geheele en toen de leste reeds een maand oud was, was de temperatuur nooit even koud en wilde het graan niet opschieten.

De dagen volgden andere dagen op, maar het goed weer kwam niet.

Otter en Juanna werden nog wel met vereering bejegend, voor Leonard en Mordaunt legde men ook eerbied aan den dag — ten minste binnen het paleis, want eens dat zij eene wandeling buiten hadden gewaagd, zagen zij zich spoedig omringd door eene groote bende mannen, vrouwen en kinderen, die hun verwenschingen toeriep, het meest woedende blikken vervolgde, hen bedreigde zoodat zij in allerijd de vlucht namen en zich terug huiswaarts begaven. Sedert dien kwamen zij niet meer buiten, evenmin als Juanna en Otter, die zich nog minder op straat durfden vertoonen.

't Was een akelig leven, opgesloten binnen dat vreemde gebouw, in dat somber en land met niets te doen, niets te lezen, enkel aan gevaren te denken. Leonard sprak, om zich te oefenen, gansche dagen met Juanna in de taal van het Volk van den Mist en toen ze niet meer wisten wat zeggen, vertelden zij malkaar de avonturen uit hun vroeger leven — net zooals gevangenen doen want gevangenen waren zij inderdaad, gebukt gaande onder een dreigend doodvonnis.

Zij leerden elkander goed kennen tijdens die lange opsluiting, zoo goed dat ze letterlijk elkanders gedachten vermoedden. Doch geen teeder woord kwam over hunne lippen. Wat ook hunne harten gevoelden, hunne lippen bleven gesloten en hunne zeer dierlijke verhouding tot elkander deed niets onderling de waarheid verbergen. Leonard vergat zelfer geen oogenblik dat dit jonge meisje hem door haren stervenden vader was toevertrouwd en hij dus een zedelijken plicht had, haar eerst uit het gevaar te redden, alvorens gevoelens kenbaar te maken die hij voor haar koesterde.

Zoo leefden ze naast elkander, verliefden in het hart, en toch met malkaar handelend en sprekend als vreemden, onbewust misschien dat zij enkel het geluk kenden in malkanders bijzijn.

Soa, daar nlegen, was ver van gelukkig, zij gevoelde dat hare meesteres haar niet langer betrouwde en zag wat daar de reden van was. Dag aan dag stond zij achter hen gelijk eene mummie op en Egyptisch feest en hare jaloerschheid tegen Leonard gevoedt voortdurend aan.

Mordaunt nam de minste moeite, aan zijne vreest te verbergen en wat Otter betreft deze, alhoewel overtuigd dat zijne dood nabij was, nam het op als een fatalist en bekommerde er zich niet verder om. Ondanks al de waarschuwingen van Leonard, begoeg hij ook op onmatige wijze den bierpot te aanbidden.

— Wat wilt ge, baas, zegde hij tot Leonard, wanneer deze hem opmerkingen maakte, vandaag ben ik afgod, morgen ben ik misschien aas voor die leelijke oude krokodil. Laat me dus vroolijk zijn en drinken zoolang ik afgod blijf ! Waarom altijd nadenken en droevig zijn ? Het einde zal misschien spoediger komen dan wij denken en wellicht doet Nam reeds de messen scherpen, om ons te treffen. Wees vroolijk met mij, baas, voor zoo lang het nog duurt.

Wat kon Leonard anders doen, dan de schouders ophalen en zich terugtrekken ? En was, in werkelijkheid, Otter niet de wijste van allen was ? Hij was onbeschaafd en zag de dingen in gelijk een onbeschaafde, op schamele oogenblikken benijdde Leonard Otters lot.

Doch de ergste beproevingen bleven nog achter. Eene week lang bleven de mannen der plantagie opgesloten in het paleis, want de vrees en de gerichten, die hun omringden was toevertrouwd en hij dus een zedelijken plicht had, haar eerst uit het gevaar te redden, alvorens gevoelens kenbaar te maken die hij voor haar koesterde.

Zoo leefden ze naast elkander, verliefden in het hart, en toch met malkaar handelend en sprekend als vreemden, onbewust misschien dat zij enkel het geluk kenden in malkanders bijzijn.

Soa, daar nlegen, was ver van gelukkig, zij gevoelde dat hare meesteres haar niet langer betrouwde en zag wat daar de reden van was. Dag aan dag stond zij achter hen gelijk eene mummie op en Egyptisch feest en hare jaloerschheid tegen Leonard gevoedt voortdurend aan.

Mordaunt nam de minste moeite, aan zijne vreest te verbergen en wat Otter betreft deze, alhoewel overtuigd dat zijne dood nabij was, nam het op als een fatalist en bekommerde er zich niet verder om. Ondanks al de waarschuwingen van Leonard, begoeg hij ook op onmatige wijze den bierpot te aanbidden.

— Wat wilt ge, baas, zegde hij tot Leonard, wanneer deze hem opmerkingen maakte, vandaag ben ik afgod, morgen ben ik misschien aas voor die leelijke oude krokodil. Laat me dus vroolijk zijn en drinken zoolang ik afgod blijf ! Waarom altijd nadenken en droevig zijn ? Het einde zal misschien spoediger komen dan wij denken en wellicht doet Nam reeds de messen scherpen, om ons te treffen. Wees vroolijk met mij, baas, voor zoo lang het nog duurt.

Wat kon Leonard anders doen, dan de schouders ophalen en zich terugtrekken ? En was, in werkelijkheid, Otter niet de wijste van allen was ? Hij was onbeschaafd en zag de dingen in gelijk een onbeschaafde,